

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*, s. 379.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g01-shoot-d1e108762/facsimile.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Forhandlingerne paa Rigsdagen.

Hire og tredivte Røde.

(Fortset.)

Ordfør: Jeg skal tillade mig at forbeholde mig Ret til at stille et Amendement til § 23, som gaar ud paa, at de, der have forfættigen undtaget sig Bærnerpligt, for det Tilfælde, at de antages og ikke jete kunne vederliggøre den, skulle stille en Mand, som kan vederliggøre denne Bærnerpligt for dem. Kjærlighed forbeholder jeg mig at stille et Amendement i den Retning, at Berømt, om hvem det oplyses, at de opbolde sig i Ulovedet, og som altsaa ikke opfylder deres Bærnerpligt, skulle, forsaavidt de have Midler dertil, være forpligtede til at stille en Mand i deres Sted. Det vil nemlig let kunne være Tilfældet, at Bærnerpligtige har bojet sig i andre Lande, og at deres Formue i den Anseelse er bleven tagt under Beslag hjemme. Intet sner derfor at være tillægt, end at de Omstændigheder, der ere forbundne med, at en anden Mand udvejer deres Bærnerpligt, bør udrettes af denne deres beslaglagte Formue.

Spøds § 24 angaar, da forekommer det mig, at den sidste Passus deraf maatte kunne udledes. Forsaavidt der nemlig ved den siges til, at den Tjenste, som vil kunne afværes i Krigstid, kan blive udtrædt længere, end det ellers efter de almindelige Regler vilde være Tilfældet, saa indholder Lovens de fornævnte Bestemmelser i saa Henseende, idet der i den 3de Paragraph af Forordn. af 7de Juni 1842 bestemmes, at Ingen i Krigstid kan forlange Afsted, fordi han har tjent i 8 Aar, men at en saadan Fun vil blive ham meddeelt, forsaavidt Forholdene tillade, at hans Afgang naar erstattes. Det er altsaa ligesom grundet i den beklædende Lovgivning, at Ingen i Krigstid kan forlange sig afstjægt, fordi han har opfyldt den Tjenste, som ellers i Almindelighed er foreskrevet for Forstod. Den sidste Deel af denne Paragraph sner mig derfor at kunne bortfalde.

Dahl: Jeg skal tillade mig med Henvis til § 23 at bemærke, at jeg troer, at det i det Hele taget kunde være henholdsvis, at alle Multer, der paalægges ifølge denne Anordning, tilfælde Hættigdom paa det Sted, hvor de ere dierede, endes fordi det forekommer mig bedst, at de tillade en Indskrivning paa det Sted, hvor Beskæftigede have forbragt sig, endes fordi det heller ikke synes mig ønskelig, at der finder en Commutation af Capital, om jeg saa maa sige, Sted til et vist beløb, hert Jønsb. Fremdeles forekommer det mig henholdsvis, at Multerens mere alternative, og at det som til at hævde: „med en Mulct af 20 indtil 40 Rbd.“ Deres vil der fremkomme mere Harmoni med den 3de Bestemmelse i Slutningen af § 23, hvor det hævdes, at han skal dømmes Straf af Hængsel indtil 6 Maaned. Fremdeles maa jeg, i samme Retning (som den arde Rigsdagsmand for Spødsmands Ind District (Vidst)), bemærke, at det heller ikke forekommer mig henholdsvis, at give en saadan Bestemmelse om Beslag paa Formuen, uden at det nærmere betegnet, hvad Virkning dette skal have. Det forekommer mig, at det var bedre, man satte en bestemt Mulct, og kunde man ikke opgive en Multerens Stærke i Peng, saa kunde man dog medføre lige: en Mulct af det dobbelte, tredobbelte Beløb — hvad man vil — af hvad det løser at stille en Mand. Jeg skal tillade mig at forbeholde mig Ret til ogsaa i saa Henseende at stille et Amendement.

Kæber: Der er Tale om Hængsel, hvad Slags Hængsel det er, om det er simpelt Hængsel, saaledes som omtales i Forordn. af 16de Novbr. 1836 § 3, hvor det hævdes, „hviske alle udræddes den Paagjældende

for at erholde andre Kæringemidler end sædvanlig Hængsel, dog at dette sker paa egen Beslutning“, eller om det skal gjælde Hængsel paa sædvanlig Hængsel. Jeg antager, at det som gjælder simpelt Hængsel med sædvanlige Kæringemidler. Det hævdes først, at hvis han udræddes, skal han hævdes en Mulct, der dieres af Sæsonen; i det andet Tilfælde hævdes det, at han skal anses med en Mulct af 40 Rbd. til Landmilitærfonden, og den 3de Gang saar der, at han skal tillædes Hængsel, hvorved vel, som allerede utvret, der forsaavidt Hængsel paa sædvanlig Hængsel. Den sædvanlige Form, naar Noen skal tillædes, er, at han stilles for en Cretare; men dette kan jeg ikke antage, her vil blive Tilfældet, fordi jeg ikke kan antage, at man skulle bruge trende Retter af dømmende Myndigheder i ret og samme Udse, nemlig baade Cretare, Politiret og den dømmende Rigt, som Sæsonen bestider. Jeg maa derfor antage, at der her menes, at han skal stilles og dømmes ved Politiret. Naar det hævdes i anden Passus, at Multeren skal tillædes Landmilitærfonden, saa maa det i Henhold til 1ste Passus være forudsat, at Multerens skulde dieres af Sæsonen; men dette kan heller ikke være rigtigt. Det kommer for det Første altsed ikke men § 16, men kommer derved altsed i Beslutning, idet der her for et altsed analog Tilfælde er bestemt, at Multeren skal dieres ved Politiret, og ikke ved Sæsonen. Der kan ingen Nødvendighed være for at tillæde Multeren ved Sæsonen, efter den Skyldige, der tillædes Multer, jo ikke bliver Millæst, da han ikke er tjenstgjæng, og Sæsonen altsaa har mindre med ham at gøre. En anden Grund er den, at naar Multerens forudsettes, saaledes som det er proponeret, at blive faktisk med et Minimum og et Maximum, saa maa det være den Paagjældendes af Vigtighed at kunne appellere den afsagte Kjendelse; afsaget Kjendelsen af Sæsonen, saa kan han paa Grund af, at summa appellabilis ikke er tilfælde, ikke appellere den til Høistret, er den derimod afsagt ved en Politiret, kan han appellere den til Dverretten og har saaledes dertillædelig Græns. Jeg forbeholder mig altsaa at stille et Amendement derved, at samtlige Multerer ifølge § 23 tillædes ved Politiret.

Dermaff har jeg endaa en Humanitetshenvisning at tage, som følger ganske umiddelbart af den almindelige Bærnerpligt. Forsaavidt nemlig den Skyldige ikke skulle kunne betale sin Mulct, skal han jo affone den; men det vilde dog være haardt, naar han, ifølge Forordningen af 16de Novbr. 1836, skulde affone den med Vand og Brød; det kunde være meget saarende, ja selv ødelæggende for ham. En Mulct af 20 Rbd. skal saaledes affones med Hængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, en Mulct af 40 Rbd. i 13 Dage. Men set nu, at en Mand, der maaffes fad i en ganske anden Virkearie, paa Grund af en saadan Forsemmelse skulde henjattes paa Vand og Brød. Nu er det jo rigtigst sandt, at det i bemeldte Forordning hævdes, at Dverretigheden, hvis den Paagjældendes personlige Stilling er af saadan Beskaffenhed, at hils Straf vilde for ham være en uforholdsmæssig haard Kffioningsmaade, istedet derfor har at fastsætte en forholdsmæssig længere Tid simpelt Hængsel; men idemestol kan denne Bestemmelse ifær Henvis til de høiere Stander, hvor man har fundet, at det vilde være altsed saarende, om de skulde komme paa Vand og Brød, og re Bærnerpligten først bleven afslutelig, saa maa ogsaa Hils Skjæbne være lige, og denne mildere Kffioningsmaade bør ikke blot indskrænktes til de høiere Stander, men være almindelig for alle. Alle, som skulle affone en Mulct, maa have en anden Waude at hævde til for at affone den paa. Jeg vilde saaledes sude det henholdsvis, om den ansæte Bestemmelse i Forordningen af 16de